

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **JUDr. et Ing. P. G., Ph.D.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Jungmannova 35/29, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2011, č. j. 11 A 57/2010 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností ze dne 17. 3. 2012 žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2011, č. j. 11 A 57/2010 - 34, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2009, č. j. S-MHMP 1002504a/2009, a zamítnut jeho návrh na přiznání osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce z řad advokátů s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Jelikož kasační stížnost neobsahovala zákonem stanovené náležitosti, vyzval Městský soud v Praze stěžovatele usnesením ze dne 24. 11. 2011, č. j. 11 A 57/2010 - 44, k odstranění těchto vad, přičemž stěžovatel byl poučen o tom, že kasační stížnost bude odmítnuta, pokud vady ve stanovené lhůtě odstraní. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 15. 12. 2012, stěžovatel však na něj nijak nereagoval.

Nejvyšší správní soud nemůže pro vady kasační stížnosti v řízení pokračovat, neboť kasační stížnost zejména neobsahuje žádné stížní důvody a uvedení toho, čeho se žalobce domáhá (petit kasační stížnosti). Protože stěžovatel přes výzvu soudu tyto vady neodstranil, rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 120 s. ř. s. ve spojení s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. o odmítnutí kasační stížnosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud podotýká, že v řízení nebyly splněny podmínky pro ustanovení tlumočníka stěžovateli. Stěžovatel se v kasační stížnosti domáhal toho, aby mu byl podle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a ust. § 18 odst. 2 o. s. ř.

ustanoven tlumočnick z toho důvodu, „že neovládá jazyk, kterým úmyslně ve flagrantním rozporu s procesním právem Úsek správního soudnictví při Městském soudu v Praze, [...], vedou řízení a jednání.“ Nejvyšší správní soud tuto žádost posoudil za použití ust. § 64 s. ř. s. podle ust. § 18 odst. 2 o. s. ř., podle něhož „účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočnicka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. Totéž platí, jde-li o ustanovení tlumočnicka účastníku, s nímž se nelze dorozumět jinak než některým z komunikačních systémů neslyšících a hluchoslepých osob.“ Z výpisu evidence obyvatel však vyplývá, že stěžovatel se narodil a žije v České republice. Nelze proto mít za to, že by se jednalo o účastníka, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk. Navíc stěžovatel se soudy vždy (v prvním stupni i v řízení o kasační stížnosti) komunikoval v českém jazyce a nevyvstala tak potřeba pro ustanovení tlumočnicka stěžovateli. Z jeho podání (psaných i vlastní rukou) je zřejmé, že se nejedná o osobu hluchoslepou. A nakonec, v písemné fázi řízení by nevyvstala potřeba pro ustanovení tlumočnicka ani v případě, že by byl stěžovatel osobou neslyšící. Z uvedených důvodů nebyl stěžovateli tlumočnick ustanoven.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu